

בשעת ביאה שהוא בא על אשתו או אשה אחרת, ולא ידע שהיא יבמתו.

בין שבא עליה במזיד, שהיתה כוונתו לשם זנות ולא לשם מצוה.

בין שבא עליה באונס, ויתבאר בגמרא באיזה אופן היה האונס.

בין ברצון, שידע שהיא יבמתו ונתכוין לקנותה.⁽⁵⁾

ואפילו היה הוא שונג והיא מזידה.

או שהיה הוא מזיד והיא שונגת, שאין שניהם מכוונים לשם מצוה.

או שהיה הוא אנוס והיא לא אנוסה, אלא שונגת או מזידה.

או שהיתה היא אנוסה והוא לא אנוס אלא שונג או מזיד, ונמצא שאין שניהם מכוונים לשם מצוה.

אחד המערה [ביאה שאינה גמורה] ביבמתו, **ואחד הגומר** את ביאתו ביבמתו.

בכל האופנים שזכרו, הרי זה קנה את יבמתו לאשה —

ולא חילק הכתוב בין ביאה לביאה.

ומכך אתה למד, שאחד הבא על יבמתו כדרכה, ואחד הבא עליה בא עליה שלא כדרכה, הרי זה קנה את יבמתו לאשה [תוספות בשם רש"י, ורש"י בגמרא].

ישראל¹ שוב אינה אוכלת בתרומת בית אביה.

וכשם שנפסלת היא מתרומת בית אביה, כן נפסלת היא מתרומה שהיא אוכלת בשביל בנה מכהן, ודרשוהו חז"ל מריבוי הכתוב, [ראה לקמן סט א].

בת כהן שיש לה בן או בן הבן מישראל בין על ידי נישואין ובין על ידי זנות, הרי היא נפסלת מלאכול בתרומת בית אביה, שהרי אמרה תורה "ובת כהן כי תהיה אלמנה וגרושה זרע אין לה, ושבה אל בית אביה כנעוריה".

ומשמע מהכתוב, שאם יש לה זרע מישראל, אינה שבה אל בית אביה, ואינה אוכלת בתרומה.

וכשם שהיא נפסלת מאכילה בתרומת בית אביה, בגלל זרעה מישראל, כן היא נפסלת בגללו מאכילת תרומה בשביל בנה מכהן.

ואולם יש בדבר חילוקי דינים [ראה משנה לקמן פו א, ומקור דין זה ראה ברש"י סט א ד"ה כן, וברש"י פו ב, ד"ה מת].

ונסתפקו האחרונים אם גם בן מישראל שנולד לה על ידי זנות, פוסל אותה מאכילת תרומה שאוכלת בשביל בנה מכהן.

מתניתין:

הבא על יבמתו הזקוקה לו ליבום: ^{נג-ב}

א. **בין שבא עליה בשונג**, שהיה סבור

5. כתבו התוספות: אע"ג דפשיטא הוא, קתני ליה, דהכי אורחא בכל דוכתי.